Прекрасної музики прагне душа,
Без неї лілеєю спраглою в'яне.
Пролийсь, як вино з чарівного ковша,
Як зливи стозвучної срібло жадане,
Що раптом на зсохлу долину лине
І збудить від спраги і млості мене!

О ні, не спиняйся, хай швидше моя
Минається млость, бо терпіти несила;
Нехай відпускає проклята змія,
Що в серце турбота щоденна вселила!
Ця злива рясна, як всевладна весна,
І серце, і мозок проймає до дна.

Як подих фіалки, що в'яне в траві
Де-небудь край озера срібного в пущі,
Де полудень палить пелюстки живі,
Куди не заходять тумани живущі,
І гине фіалка, віддавши свій пах
Вітрам, що гуляють, легенькі, в лугах;

Як той, хто з чудесного келиха п'є
Шумний, булькотливий, розіскрений трунок,
Кому чарівниця могутня дає,
Як заклик до втіх, дорогий поцілунок...

Переклад Василя Мисика